

Chương 8

Xin Đừng Chặn Đứng

Con Đường Xem Mặt Của Tôi

Bất kể thế nào, sau khi tổng cổ trai đẹp ra khỏi cuộc sống của mình, tôi đã rong ruổi trên con đường xem mặt. Ai nói thất bại là mẹ của thành công, vậy thì thất bại chắc chắn là không mang thai rồi, tới giờ tôi vẫn chưa gặt hái được một thành công nào. Con đường xem mặt toàn hàng thượng hạng, nếu gặp phải hàng loại một, vậy thì mau bắt lấy đi đừng nghĩ tới chuyện còn có hàng tinh hoa nữa. Vừa gặp ông chú ở Starbucks¹, ông chú mở mồm ra là trong vòng một phút mình có vụ làm ăn mấy trăm vạn. Tôi bảo mình đừng quá vui mừng. Vài phút của anh ta đáng giá mấy trăm vạn, dụng ý lựa chọn hẹn hò ở Starbucks có thể dễ dàng nhận ra được, chẳng phải là muốn bà cô này móc tiền túi ra trả hay sao? Cài đặt chuông nhắc nhở mười phút là lựa chọn sáng suốt biết bao, tiếng chuông nhắc nhở tôi rằng, người tiếp theo đã ngồi đợi tôi ở quán cà phê phía đối diện rồi.

Khi tôi vội vàng chạy tới nơi, thì người chưa từng làm ngôi sao nổi tiếng là tôi cuối cùng đã có cảm giác của ngôi sao nổi tiếng. Đây là một ngày tươi đẹp biết bao. Mặc dù thấm mệt, nhưng lại kích thích, tôi thật muốn kéo Chân Chân, mẹ già cùng với bảy cô tám dì của mẹ già tới phi nhỏ vào họ. Chỉ có điều lá gan tôi nhỏ lắm, kết quả của việc có lá gan nhỏ chính là đổi từ bàn này sang bàn khác, một ngày có thể uống bốn tách cà phê, tinh thần hưng phấn.

Chuyện không thể không nhắc đến là, vì xem mặt, mà sếp đã cho tôi nghỉ, không phải là tôi quá mạnh mẽ, cũng đừng khen sếp quá nhân đạo. Sau lưng tôi có một người mẹ mạnh mẽ, đây là điều mà không ai quyết định nổi.

“Khi bác gái gọi điện thoại cho sếp, em đã nghe thấy rồi, bác gái nói nếu sếp không cho chị nghỉ, vậy thì sếp phải thu nhận chị”, Chân Chân nhìn chăm chăm vào văn phòng của sếp, nói khe khẽ với tôi.

“Good, sếp thu nhận em đi. Tình trạng hiện giờ của em quả thực là thảm thương không nở nhìn, chi bằng chết sớm một chút”, tôi lấp bắp, lăm bằm khi nghe thấy sếp gọi mình vào văn phòng.

Tại phòng làm việc, sếp cất lời tình ý sâu xa với tôi: “Để tiền lương của cô có thể duy trì dài lâu, cô hãy giải quyết bản thân đi”. Tôi tin rằng không phải là sếp cố vũ tôi tự sát, sếp chỉ muốn tôi tranh thủ sống thêm mấy năm dưới thế tiền công của mẹ tôi mà thôi.

Giờ phút này, chuyện duy nhất mà tôi muốn làm chính là viết tiếp Binh pháp Tôn Tử, như vậy tôi có thể thêm vào một điều - khi hai đội quân đối đầu, hãy nghiên cứu mẫu thân của tướng quân.

Chân Chân tính sẵn thời gian khích lệ tôi, mẫu hậu vô cùng yên tâm, tôi cảm thấy vô vọng nhiều hơn... dưới áp lực lớn nhường này, tôi cảm nhận được sâu sắc rằng, nếu không thành công, thì thành người đi.

Bạn xem, cuộc sống quả thực là vô số Quách Đức Cương, cho nên, Shakespeare của tôi dần để ra sau đầu, xem mặt là một chuyện hài kịch, tôi định đào sâu nghiên cứu, viết một cuốn “Sách lược xem mặt”, xem như thu hoạch ngoài định mức.

Trong quán cà phê, tôi lịch sự, tao nhã, người đàn ông đối diện phong độ ngời ngời. Ánh nắng chiếu lên gương mặt anh ta, bóng râm của giấy dán trên cửa sổ in lên trán anh ta. Bỗng dưng tôi muốn cười, nhưng nghĩ về tình cảnh hiện tại, tôi lại cảm thấy mình thật thảm thương, buồn vui đan xen thật khó tả.

Giai đoạn thăm dò lẫn nhau đã qua, mỗi người đều tự tính toán xem phải vào chủ đề như thế nào. Tôi lén quan sát dáng vẻ của anh ta, xét về tổng thể thì cả hai xem như hài lòng về nhau. Trong mắt tôi, bảo đảm đầu tiên là giống đực, bảo đảm thứ hai không phải là đầu lợn giống đực. Tiêu chuẩn đủ rồi. Đối với anh ta mà nói, thứ nhất chắc chắn phải là giống cái, chỉ có điều không biết nội dung của điều thứ hai là gì mà thôi.

“Cô làm nghề biên dịch à?”, cuối cùng anh ta đã hỏi một câu mang tính thực chất, không liên quan đến thời tiết và đại sự quốc gia.

“Ồ, đúng vậy”, trong thoáng chốc, tôi hơi thất thần, tôi đã bao giờ ngồi yên lặng như thế này? Là khi Tô Dương nằm trong bệnh viện, tôi hi vọng có thể cùng anh ngủ vùi, hay là hôm tang lễ của anh, tôi ở nhà giương mắt nhìn đăm đăm vào tất thấy những quá khứ mà mình có thể gìn giữ, một mình khóc nước mắt?

Sự yên tĩnh dưới ánh nắng có phần biếng lười, còn cái tiêu biểu cho sự trầm lặng chính là không có lời nào để nói. Người kia đã không còn nữa, sự tồn tại của bất kì ai đối với tôi mà nói đều như nhau cả. Hai người xa lạ có nguy trạng như thế nào đi chăng nữa cũng không thể tạo ra được cảm giác thân quen kia.

“Anh thì sao?”, tôi phát hiện sự trầm lặng của mình có phần không lịch sự.

Chiếc ghế ở bên cạnh bỗng được kéo ra, trai đẹp ngồi xuống, vẻ mặt không hề khách khí.

“Cậu tới đây làm gì?”, điều khiến tôi lấy làm lạ là hệ thống định vị của cậu ta lại lớn mạnh như vậy, có thể lần được dấu vết của tôi ở đây.

“Xin lỗi, thời gian của cô ấy đến rồi, tôi là vị tiếp theo mà cô ấy hẹn”, cậu ta không hề khách sáo.

Thế giới không nhỏ, mà sao lại trùng hợp như vậy? Nhìn về mặt kính ngọc, nghi ngờ của người đàn ông phía đối diện, tôi vội vàng giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, cậu em trai nhà tôi ấy mà, buổi sáng quên cho uống thuốc, nên giờ mới phát bệnh”.

“Em trai? Người giới thiệu nói nhà cô chỉ có một mình cô thôi mà”, anh ta dò xét.

“Hả? Ha ha, anh ta nhớ lầm rồi, nhớ lầm rồi...”, khi bối rối, chuẩn là lựa chọn duy nhất.

Tôi kéo trai đẹp co căng chuẩn, mắt mặt quá. May mà không phải là em trai ruột của tôi, nếu không tôi sẽ nện cho nó một trận nhớ đời, tới nước mẹ tôi cũng không nhận ra nó luôn. Thế nhưng, với tình hình ở hiện tại, tôi tin là mẹ tôi cũng không muốn nhận cậu ta, quấy rầy buổi xem mặt của tôi, mẫu hậu không đánh cậu ta tới cảnh giới mẹ cậu ta không nhận ra cậu ta, thì sao chịu buông tha.

“Tôi muốn uống thuốc, chị có hả?”, không ngờ cậu ta còn vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, “Cho tôi ly nước chanh, tôi chạy tới độ khát khô cả cuống họng rồi”, chuyện gì thế này, cậu có thể lịch sự chút không hả?

“Không cần đâu, chúng tôi đi ngay bây giờ đây, thật ngại quá”, tôi gật đầu khom lưng, “Thường ngày cậu ta lịch sự lắm, hôm nay không biết làm sao lại ảm ương thế này. Thật ngại quá”.

“Mục đích của cô là mời tôi xem kịch hả?”, người đàn ông phía đối diện vẫn tỏ ra lịch sự, mặc dù tôi muốn đòi anh ta tiền vé lắm (Không thể xem kịch miễn phí phải vậy không?), nhưng sao tôi có thể mắt mặt như vậy.

Tôi gắng sức níu giữ thể diện, nhìn vào trai đẹp phân tích, “Hoặc là cậu đi, hoặc là chúng tôi đi, cậu không cảm thấy sự xuất hiện của cậu thừa thãi lắm sao?”.

“Tôi thừa thãi chỗ nào, tôi là đang bảo vệ quyền lợi chính đáng của mình, chị có dám để tôi nói ra không?”, trai đẹp tỏ vẻ bình tĩnh, tôi bắt đầu phát điên. Người đàn ông đối diện à, anh đừng có xem kịch thích thú mù mẫn như thế được không? Tưởng là xem phim miễn phí thật đấy hả, vị trí gần như thế này, dù sao cũng phải thu tiền vé VIP của anh mới đúng nhỉ? Nhưng lúc này, điều quan trọng nhất là, mau bỏ của chạy lấy người thôi, “Tôi cảm thấy chúng ta có thể hẹn vào lần sau, tôi đi trước đây”, nhiều lời cái gì, ở đây mắt mặt chết.

“Chị đi cái gì hả, bội tình bạc nghĩa với tôi, dù sao thì chị cũng phải cho tôi lời giải thích gì đi chứ? Dù sao thì tôi cũng được coi là đương tuổi xuân phơi phơi”, trai đẹp rủ rỉ bên tai tôi, nhưng lại để người đàn ông đối diện nghe thấy rõ

mồn mọt. Tôi nghiên răng nghiên lợi, bội tình bạc nghĩa, đây là câu từ mạnh mẽ biết bao. Tôi sầm mặt, khi ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười không thể nhìn nổi phía đối diện, tôi không chọc nổi cậu ta, tôi còn không chọc nổi anh nữa hả?

“Anh, anh mua vé chưa hả? Anh tới để xem kịch hả!”, tôi không tài nào chịu nổi nữa, kéo theo kẻ điên ba chân bốn cẳng bỏ chạy. “Nếu không phải là đang ở giữa chôn đông người, nếu không nể tình cậu tuổi còn nhỏ thì tôi đã tẩn cho cậu tới độ nát một đời hoa, tan ba đời chuối rồi”.

Hơi nóng trên đường phố bỗng phả vào mặt, cậu ta quay người bỏ đi. “Cậu đứng lại cho tôi! Muốn quyết đấu phải không?”, tôi cảm thấy cậu ta chán sống rồi, nếu không tác thành cho cậu ta, đó là tôi không độ lượng, tôi bắt đầu xắn ống tay áo lên.

“Chị muốn chiến, vậy thì chiến!”, cậu ta bỗng chồm mặt tới, “Chị đánh tôi đi, chị đánh tôi đi?”, dáng vẻ đê tiện là đáng hận nhất. Tôi đánh chết cậu, đồ thối tha...

Không ngờ còn chưa đợi tôi chia tay ra, thì người ta đã trừng mắt chất vấn tôi rồi: “Chị mở mắt chó của chị ra, chị nhìn tôi đi, dung mạo tựa Phan An², tài cao bát đẩu, có chỗ nào là không xứng với chị? Mà chị còn ra ngoài ve vãn đàn ông”.

Ve vãn đàn ông... Tôi thật muốn quỳ trước cậu ta. Nếu tôi tài giỏi như vậy, thì mẫu hậu phải cho tôi ăn bao nhiêu sơn hào hải vị rồi? Cậu nói những lời này cho mẫu hậu của tôi nghe, là tôi được cứu rồi.

Tôi nhìn kỹ gương mặt cậu ta, dung mạo tựa Phan An, thực vậy, nhưng tâm địa thì như rắn rết.

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”, tôi tỏ vẻ nghiêm túc, nếu đã không thể trốn thoát, vậy thì đối mặt.

Rõ ràng là cậu ta kinh ngạc, “Hai mươi lăm. Làm sao? Muốn dùng ưu thế tuổi tác để đánh bại tôi chắc?”.

“Tôi lớn hơn cậu tám tuổi, cậu biết trong khoảng thời gian tám năm này tôi nhiều hơn cậu cái gì không?”, tôi không phải là trẻ con, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội, cậu không thể giết chết quyết tâm của tôi, cũng không thể thay đổi được vận mệnh của cậu đâu.

“Nhiều hơn là một đôi mắt sáng rõ và một trái tim sống trong cõi trần. Tình yêu không phải là cố bám riết không buông, mà là trầm ổn bình lặng. Tình yêu ở độ tuổi này của cậu là không màng đến chuyện của nhân gian, nhưng đối với tôi, cái tôi đề tâm nhất là ăn, mặc. Cậu có thể cho tôi cái gì? Tam Mao từng nói

rằng, tướng mạo dễ nhìn, người giàu hàng chục triệu là được; tướng mạo khó nhìn, người giàu trăm triệu cũng được. Tướng mạo của cậu xem như dễ nhìn, nếu có một chục triệu thì hãy mang tôi đi.”

“Chị có thể cho tôi cơ hội thử xem sao”, cậu ta tỏ vẻ không để tâm. Tôi thừa nhận, tôi hi vọng nhìn thấy sự kinh ngạc hoặc quay đầu bỏ đi của cậu ta hơn, chứ không phải là vẻ không để tâm của cậu ta. Quả nhiên, tình yêu hiện tại vẫn không thích hợp với khẩu vị của tôi, xem ra tôi vẫn thiếu lửa, có thể thêm khóm lửa.

“Ý thử xem sao là có thể bắt đầu lại từ đầu, trong từ điển của tôi chỉ có hoặc không, không có thử xem sao, không có “re”³ đứng trước. Brother⁴ thân yêu xin lỗi, xin đừng chặn đứng con đường xem mặt của tôi, chưa biết chừng trong khoảng thời gian nói chuyện với cậu, tôi đã bỏ lỡ chuyện chung thân của mình rồi cũng nên”. Thế giới của tôi đã không còn ánh nắng mặt trời, tôi đã cố gắng hít thở để sống, xin đừng đứng đối diện với tôi, chắn đi tia sáng duy nhất mà tôi cảm thấy an toàn, cậu và tôi là người ở hai thế giới khác nhau. Tôi không thích hợp với trò chơi của cậu, cậu cũng không thích hợp với quy tắc sống của tôi chỉ thế thôi.

“Chị không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi đâu!” giọng nói phía sau từ xa vọng tới.

Tôi như bị sét đánh: “Ai nói cho cậu biết câu này vậy?”. Câu này chỉ có thể thuộc về Tô Dương, không thuộc về bất cứ ai khác. Tôi chưa từng nghĩ là tôi sẽ nghe thấy câu này từ một người đàn ông khác, tôi không biết phải xử lý tình huống đột ngột phát sinh này như thế nào.

“Tô Dương là anh trai tôi, đây là điều chị không biết. Từ ba năm trước tôi đã thích chị rồi, và đã quyết định ở bên chị cả đời, đây cũng là điều mà chị không biết. Có điều, ba năm trước tôi không tới tìm chị là sợ chị cảm thấy tôi giàu đồ bìm leo, và tôi không muốn sống như vật thay thế của người khác, cho dù là anh trai tôi cũng không được”. Tôi không nhìn thấy nét mặt của cậu ta, cũng không hiểu lời cậu ta nói. Đây là thế giới điên cuồng như thế nào, cuối cùng tôi đã hiểu, không phải là thế giới này cầu huyết, mà là tôi sống trong kịch cầu huyết. Chân Chân, cô sai rồi, thế giới này Shakespeare có tồn tại.

“Tôi đã cho mình thời gian ba năm để trưởng thành, cho chị ba năm tự do, nhưng, tôi đã tới rồi, từ khi chị dẫn tôi ra khỏi ga tàu Bắc Kinh, là chị đã dẫn tôi bước vào thế giới của chị rồi. Chị không có lựa chọn, thế giới này chỉ có tôi, cũng chỉ có thể có tôi, đi theo bước chân của chị. Bất kể chị có chạy nhanh tới đâu đi chăng nữa.”

“Cậu nói lại một lần nữa xem!”, ánh mắt tôi đã vô hồn, “Cậu nói lại một lần nữa?”.

Chỉ có điều tôi không nghe thấy cậu ta nói thêm điều gì nữa, khi tôi quay người bỏ đi, không ai có thể ngăn được bước chân tôi.

Bước chân của tôi có nhanh thế nào cũng không theo kịp bước chân của thời gian, ba năm, tôi đã cho rằng mình đã bước ra khỏi tất thảy mọi thứ. Chỉ có điều kí ức cất giấu kia vẫn nhắc nhở tôi rằng, tôi chưa từng từ bỏ. Không phải là tôi không tiếp nhận thế giới của tôi có thêm người đàn ông yêu mình, mà là tôi cơ bản chưa từng nghĩ khi Tô Dương biến mất khỏi thế giới của tôi sẽ để lại hậu quả như thế nào. Tôi sẽ không xin lỗi cậu là cậu cứ muốn xông vào thế giới của tôi, vậy thì tôi buộc phải giết chết cậu giữa đường.

Gió mơn man thổi, tôi đứng ở đây, nhưng lại vuốt ve tấm bia đá lạnh băng. Xin lỗi, lâu như vậy rồi lần đầu tiên em đến nơi này, anh nằm đây, em không đến không có nghĩa là em đã lãng quên, anh sinh trưởng trong sinh mệnh của em mà, sao em nỡ quên anh. Không biết tại sao em lại đến đây, em chưa từng đến, nhưng em biết, anh ở đây.

Ánh nắng chiều vẫn ỏi ả là thế, trước mộ lại có đóa hoa tươi, tôi hiểu có người đã đến, cũng biết có lẽ lâu như vậy rồi, ở đây luôn có hoa tươi, chỉ là, đó không phải là của tôi.

“Tô Dương, đừng quên mang một cân chuối tới cho em”, tôi đứng trong kí túc xá hét lớn với kí túc xá nam đối diện.

“Cô là khi nào? Chuối mà còn định lượng nữa? Đúng rồi, cô quả nhiên là khi, có thể nhịn một lát không”, nhóm nam sinh đùa bỡn, “Mau tới hầu sơn cho khi ăn đi”.

Tôi giơ ngón giữa về phía họ, Tô Dương nói với tôi, khuôn mặt âu sầu, “Em có thể chú ý hình tượng tí không? Có thể trưởng thành hơn không?”. Lúc đó tôi không hiểu, tại sao tôi phải trưởng thành, chỉ cần ở bên anh là tôi không cần phải trưởng thành. “Cho dù tới tám mươi tuổi, lẽ nào anh sẽ chê em già sao? Đừng quên là bây giờ anh vẫn lớn hơn em hai tuổi đấy nhé”.

Không phải là tôi cần nhớ lại hồi ức, là hồi ức cần tôi làm phương tiện truyền đạt, người thân yêu hồi, anh không thể quên, cũng không được phép quên. Anh hồi em có bằng lòng cùng anh ngồi trên ghế bập bênh, cùng nhau già đi không. Nhưng bây giờ em chê bôi anh làm màu, em luôn cảm thấy anh đã cướp mất lời thoại của em, sao em phải ngồi trên ghế bập bênh chứ? Anh muốn đi đâu, em có thể đẩy xe lăn đưa anh đi mà. Chưa từng nghĩ thế giới không có hình bóng của anh, chỉ có điều tình mộng sớm quá, anh rút lui sớm quá.

Em muốn níu giữ tất thảy mọi thứ xiết bao, anh nói em không bao giờ thoát khỏi Ngũ chỉ sơn⁵ của anh, em luôn nói với anh rằng, em sẽ đẩy đổ Ngũ chỉ sơn. Thực ra, em luôn học cách làm thế nào để chạy trốn, học cách làm thế nào để

anh căng thẳng. Chỉ có điều em kém cỏi quá, luôn không nỡ nhìn thấy anh chau mày khi không tìm thấy em. Thế là, em chẳng bao giờ học được cách trốn thoát. Không ngờ, bỗng có một ngày, núi đổ sập thật. Em là kiếp nạn trong đời anh thật sao? Hay là chúng ta là đoạn đường mà đối phương không thể vượt qua được. Anh từng nói rằng, cả đời này em không được phép đau lòng, em không đau lòng, nhưng em không học được cách lãng quên thì phải làm sao? Anh ích kỉ là thế, gieo trồng mọi thứ nơi lòng em, rồi mỉm cười rời đi, đến hẹn gặp lại cũng không chịu nói, thực ra là không thể gặp lại, em hiểu. Có điều em đau, nhưng lại chẳng thể thuyết phục được mình thử bước ra. Không ai có thể xóa nhòa được quá khứ, không ai là không muốn có một tương lai tươi đẹp, chỉ là giữa quá khứ và tương lai luôn có quá nhiều thứ không lường trước được, ví dụ như anh, và cả tình yêu sâu đậm của em.

Còn biết bao điều anh không nói cho em biết, trước giờ em chưa từng hoài nghi. Chỉ có điều tới nay, tất cả những gì mà anh giữ đã biến thành sự quý nhiều đối với em. Em chẳng thể bước ra khỏi thế giới của anh, anh cũng không muốn bước ra khỏi thế giới của em, cho nên anh đã sắp xếp cậu ấy xuất hiện. Có điều sao anh biết em sẽ thích sự sắp xếp này?

Anh biết không? Cuối cùng thì em đã trưởng thành rồi, nhưng anh đã không còn nữa, anh đã quên đi bước em trưởng thành, đã quên châm ngọn đèn soi tỏ cho em trong thế giới của em.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nó luôn nói cho bạn biết rằng, bạn đang sống trong thế giới này, bất kể là bạn núp ở đâu chẳng nữa. Chỉ cần có di động Trung Quốc, là bạn sẽ bị cài máy nghe trộm. Còn bạn lại không thể không sống vì người trong nhân gian, và nhân gian bao gồm cả chính bản thân mình.

“Chị đi đâu thế? Sếp tìm chị đấy, chị mau quay lại đi”, giọng nói của Chân Chân từ điện thoại vọng tới thoảng lo lắng, “Trai đẹp nói chị bỗng dung chạy mất, không phải là chị định mất tích thật đấy chứ?”.

Tôi lẳng lặng nghe xong, tắt điện thoại, không có sức đâu mà giải thích, cũng không muốn giải thích. Tôi chỉ muốn nói cho anh nghe: “Anh xem, không ai hi vọng em ở đây tưởng nhớ quá khứ, em không muốn nhìn thẳng vào sự yếu đuối của mình, kiên cường trong hiện thực khó khăn quá đổi. Anh xem, em bước ra khỏi đây, chính là nhân gian; còn bên anh, lại là thiên đường”.

Em không thể không màng tới chuyện ăn uống của nhân gian, đây cũng là điều mà anh muốn nhìn thấy phải vậy không?

Con người sống trên đời có quá nhiều “thất tình lục dục”, không thể nào quá ích kỉ. Thế nhưng, giữa chốn hồng trần, chỉ vì có những ràng buộc này, mới khiến chúng ta nỗ lực để sống hơn, không vì bản thân, mà vì những người yêu mình, và người mình yêu kia.

Tô Dương, hẹn gặp lại, mặc dù anh không muốn nói hẹn gặp lại với em, nhưng rồi có một ngày chúng ta sẽ gặp lại nhau. Bây giờ sẽ không giống như bây giờ, chúng ta cách nhau cả một thế giới.

Ghi chú:

1. Là một thương hiệu cà phê nổi tiếng trên thế giới.
2. Là người sinh vào thời Tây Tống và được coi là người đàn ông đẹp trai nhất trong lịch sử Trung Quốc.
3. Là tiền tố trong tiếng Anh, có nghĩa lặp lại.
4. “Em trai” hoặc “anh trai” trong tiếng Anh. Ở đây mang nghĩa “em trai”.
5. Trong tiểu thuyết Tây du ký, Tôn Ngộ Không không thể thoát khỏi “Ngũ chỉ sơn” của Phật tổ Như Lai. “Ngũ chỉ sơn” có nghĩa là lòng bàn tay, do Phật tổ hóa phép thành 5 ngọn núi để giam giữ Tôn Ngộ Không.